

Jaakon Suuri Retki

Senni Peura

Olipa kerran kauan kauan sitten pieni kylä. Siellä asui leipuri jonka nimi oli Maija Pullakulma ja Maijalla oli poika jonka nimi oli Jaakko Pullakulma ja Jaakolla oli isä Erkki Pullakulma. Kylässä asui myös kauppiaita jotka myivät kaikenlaista. Kangasta ja lankaa, ruokaa ja maitoa ja maito tuli lehmistä, jotka asuivat kauempana maatilalla. Maatilalla asui myös perhe. Siinä perheessä oli 2 lasta, Terttu ja Jukka ja heidän vanhempansa Veli ja Helena. Ja siellä asui myös heidän mumminsa Outi. Jaakko, Terttu ja Jukka menivät koulua. He menivät samaa ensimmäistä luokkaa kaikki kolme.

Eräänä päivänä kun Jaakko tuli kotiin koulusta hänen äitinsä oli saanut kirjeen, jossa luki että hän saisi tehdä kakun prinsessan häihin! Maija oli jo vauhdissa kun Jaakko tuli kotiin.

-Voisitko käydä ostamassa vähän sokeria? Maija kysyi Jaakolta.

- No... Selvä, vastasi Jaakko.

Ja niin Jaakko meni kylään kauppaan, mutta kun Jaakko pyysi sokeria niin se oli loppu. Jokaisessa paikassa!

- Mitä minä nyt teen? ajattelin Jaakko.

Sitten Jaakko kysyi Tertulta, joka oli myös kylässä:

- Ei, ei meillä ole sokeria, vastasi Terttu.

Ja sitten sai Jaakko mennä kotiin ilman sokeria, mutta juuri kun Jaakko oli päässyt kotitielle häntä vastaan tuli nainen joka oli aika vanha.

- Onko sinulla joku hätä? Voinko auttaa? kysyi nainen.

- Enpä usko että voit auttaa, vastasi Jaakko surullisena.

- Sokeri on loppu, eikö? sanoi nainen.

- Mistä sinä sen tiesit? ihmetteli Jaakko.

- Sinun pitää mennä mustan lammen luo. Siellä asuu menninkäisiä, jotka voivat antaa sinulle sokeria!

- Hyvä! Mutta miten pääsen mustalle lammelle? kysyi Jaakko ja katsoi naista ihmetellen.

- Sinun pitää mennä kahden metsän läpi, yhden niityn poikki ja Makiaisten vuoren yli.

Makiaiset olivat kettusen näköisiä otuksia, mutta Makiaisilla oli isommat hännät, pidemmät kynnet ja ne olivat aivan mustia. Paitsi hännänpäät olivat punaisia. Jaakko pelkäsi Makiaisia paljon, mutta hän ei ollut koskaan nähnyt oikeaa Makiaista. Vain kuvissa.

- Eikö Makiaisten vuorta voi kiertää? kysyi Jaakko.

- Voi, mutta sitten en tiedä jos selviät... Sillä sinun pitäisi mennä Jättiläisten valtakunnan läpi! On paljon viisaampaa mennä Makiaisten vuoren läpi.

- No kai minun on sitten pakko, sanoi Jaakko vähän hämmentyneenä. Ja sitten hän meni kertomaan vanhemmilleen.

Kun Jaakon äiti kuuli tästä hän kauhistui ja sanoi:

- No ei kai sinun ole pakko mennä.

Huokaus.

- Mutta sittenhän sinä et voi leipoa kakkua prinsessan häihin? Jaakko sanoi.
 - Milloin häät ovat? kysyi Erkki, Jaakon isä.
 - Neljän päivän päästä.
 - No, minä lähden matkaan, päätti Jaakko ja pakkasi laukun, jossa oli ruokaa ja vähän muuta tarpeellista. Ja sitten hän lähti.
 - Onnea matkaan! huusi Maija Jaakon perään.
- Jaakko käveli kauan, kauan. Ja loppujen lopuksi hän tuli jo metsään. Se oli hyvin pimeä ja siellä asui paljon kaikenlaisia otuksia. Kun Jaakko näki metsän reunan hänet pysäytettiin.
- Minne matka poika? joku kysyi kimeällä äänellä.
 - Mustalle lammelle! vastasi Jaakko peloissaan.
 - Miksi? kysyi ääni.
 - Koska tarvitsen sokeria, vastasi Jaakko.
- Ja sitten Jaakko katsoi kuka oli kysynyt häneltä ja huomasi että se oli peikko.
- Kuka olet? kysyi peikko.
 - Olen Jaakko Pullakulma, vastasi Jaakko itsevarmana.
 - Entä sinä?
 - Olen Pihla Peikko.
 - Ja tässä on kaverini Pipsa, Pelle, Bella ja Pepsi.
 - Mukava tavata Pihla, Pipsa, Pelle, Bella ja Pepsi!
 - Samoin! vastasivat peikot.
 - Voinko jatkaa matkaa? kysyi Jaakko.
 - Et, vastasi Pihla kylmänä.
 - Miksen? kysyi Jaakko ihmetellen.
 - Koska et pääse Makiaisten vuoren läpi yksin, vastasi Bella.
 - Mitä? ihmetteli Jaakko ja katsoi ympärilleen. Kaikki peikot puristelivat päitään.
 - Mutta miksi? kysyi Jaakko.
 - Koska kukaan muu kuin Pihla ei osaa reittiä mustalle lammelle, vastasi Pepsi.
 - Jaa... mutisi Jaakko.
 - Jos haluat että tulen mukaasi niin sinun pitää etsiä meille pala kultaa, sanoi Pihla viekkaana.
 - Selvä! sanoi Jaakko ja otti ison kultakimpaleen laukustaan.
 - Ole hyvä! No tule jo, meidän pitää lähteä! sanoi Jaakko.
 - No... Minun pitää hyvästellä kaverini, mumisi Pihla. Ja sitten he lähtivät.
 - Olemme pian Vihermetsässä, sanoi Pihla.
 - Selvä! vastasi Jaakko.
- Alkoi tulla pimeää ja Jaakkoa ja Pihlaa alkoi väsyttää. He päättivät jäädä metsän päähän nukkumaan.
- Hyvää yötä, sanoi Jaakko.
 - Mitä hyvää yötä tarkoittaa? kysyi Pihla ihmetellen.
 - Ei vaan hyvää yötä, naurahti Jaakko.
 - Se tarkoittaa että mmmm... nukkuu hyvin melkein, sanoi Jaakko.
 - Jaaha! No... Hyvää yötä! sanoi Pihla ja nukahti.
 - Samoin! sanoi Jaakko ja nukahti myös.
- Aamulla he heräsivät tosi aikaisin ja lähtivät heti aamupalan jälkeen.
- No niin, nyt meillä on kiire, sillä meidän pitää päästä metsän läpi ennen pimeää! sanoi Pihla tosi kimeällä äänellä.

- Joo, joo, sanoi Jaakko aamuväsyneenä.

Ja sitten he lähtivät matkaan taas. Metsän sisässä heidän oli pakko pysähtyä, sillä puut eivät päästäneet Pihlaa, koska Pihla oli aikaisemmin vahingossa katkaissut yhden puun oksan.

- No sori! huusi Pihla kimeällä äänellä. Puu näytti aika vihaiselta ja sanoi että Pihlan pitäisi olla varovaisempi.

- Jaa, jaa, mumisi Pihla.

- Kiltit puut, voitaisiinko me päästä läpi? Pliis? kysyi Jaakko.

- No hakekaa meille paljon vettä sitten! sanoi puu.

- No selvä, vastasi Jaakko ja lähti juoksemaan pienelle lammelle ja haki paljon, paljon vettä.

- No olkaa hyvä! sanoi Jaakko.

- Menkää sitten! sanoi puu ärtyisenä.

He tulivat ulos metsästä niitylle ja siellä oli paljon variksia ja Pihla näki jotain ja lähti juoksemaan.

- Odota! huusi Jaakko hänen peräänsä ja sitten Pihla tuli takaisin pieni variksen poikanen sylissään. Se näytti hyvin sairaalta.

- Otetaan se mukaan. Lammen vesi voi parantaa sen! huudahti Pihla.

- Selvä, vastasi Jaakko.

Niitty oli hyvin pitkä ja täynnä variksia.

- Auts, se puri jalkaan! kirkaisi Jaakko, kun yksi variksista puri hänen jalkaansa.

- Jaa, jaa, hihitti Pihla, sillä hän oli pannut leivän muruja Jaakon kenkään aamulla kun he heräsivät. Ainakin neljän tunnin kävelyn jälkeen he tekivät leirin, sillä oli tosi tosi pimeää.

- Hyvää yötä, Jaakko!

- Öitä, Pihla!

Aamulla oli hyvin kylmä ja Pihlan varpaita paleli, sillä Pihlahan oli peikko eikä hänellä ollut kenkiä!

- Haluatko leipää? kysyi Jaakko, kun hän otti leipää laukustaan.

- Kyllä, kyllä haluan, vastasi Pihla nälissään.

Ja sitten he lähtivät kylläisinä matkaan. He olivat vielä niityllä ja varis oli mukana.

- Ollaanko me kohta vuorella? kysyi Jaakko ja katsoi Pihlaa ihmetellen.

- Ollaan ihan kohta, vastasi Pihla.

Ja sitten he tulivat suuren, suuren vuoren juurelle ja sanoivat yhtä aikaa

- Wooooow!

- Eikö tuota oikeasti pysty ohittamaan? kysyi Jaakko epävarmana kun näki monta monta Makiaista kiipeilevän pitkin vuorta.

- Ei, ei voi, sanoi Pihla. Ja näytti hän myös vähän pelästyneeltä.

Ja sitten he lähtivät varovasti kiipeämään pitkin vuorta. Makiaiset katsoivat heitä kummissaan, murisivat ja jotkut jopa tulivat heidän luokseen ja raapaisivat heitä!

- Hei, ei, lopeta! Huusi Pihla kun yksi Makiaianen yritti purra varista, joka oli Pihlan kädessä.

- Apua! Huusi Jaakko kun yksi Makiaianen puri häntä niin että hän oli lähellä pudota.

- Oho, oletko kunnossa? kysyi Pihla kun näki haavan Jaakon kädessä. Siinä oli vähän verta ja puremajälki. Vihdoinkin he tulivat vuoren päälle. Se oli täynnä Makiaisia.

Kaikki ne murisivat heille ja Pihla ja Jaakko yrittivät tulla niin nopeasti alas kuin mahdollista.

- Hui, aaaa! huusi Pihla ja putosi alas vuorelta lampeen, mutta onneksi he olivat vain noin 2 metriä maasta.
- Oletko kunnossa? kysyi Jaakko alas tullessaan ja kun Pihla tuli ylös lammesta.
- No kai! huudahti Pihla ärtyisenä.
- Mutta olen litimärkä.
- Entä varis?
- Minulla on se, sain sen kiinni kun putosit, sanoi Jaakko.
- No hyvä. Hei, me taidetaan olla perillä, Pihla ilahtui.
- Jippii! He huusivat yhtä aikaa.
- He näkivät paljon menninkäisiä heidän ympärillään.
- Voisitteko auttaa meitä? Kysyi Pihla.
- Missä? Kysäisi eräs pieni menninkäinen.
- Jaakko, siis tämä poika tarvitsee sokeria ja minun varikseni tarvitsee vettä että se tulisi taas terveeksi, Pihla vastasi.
- No mitä me saamme? Kysyi eräs toinen menninkäinen.
- Te saatte... mmmm... Käykö maito ja leipä? Kysyi Jaakko.
- Missä leipä on tehty?
- Se on tehty minun äitini keittiössä! Sanoi Jaakko ylpeänä.
- No okei, sanoi pieni menninkäinen.
- Entä varikseni? Pihla mutisi.
- Tässä! Sanoi eräs menninkäinen ja antoi Pihlalle kulhollisen kirkkaan sinistä vettä.
- Kiitos! Pihla sanoi iloiten, antoi varikselle vettä ja sanoi:
- Moi, moi Jaakko, osaat varmaan tien kotiin?
- Joo, osaan, moi moi!
- Ja sitten Pihla kiipesi ylös vuorta ja katosi jonnekin.
- Kiitos ja moikka!
- Ja niin lähti Jaakko kotiin päin sokerin kanssa. Hän antoi sokerin äidilleen ja Maija alkoi nopsaan leipoa.
- Mitä me tekisimmekään ilman sinua? Kysyi Maija!